

A Christmas Carol

“A Christmas Carol. In Prose. Being a Ghost Story of Christmas”

Eerste druk in Londen door Chapman & Hall (19-12-1843) and geïllustreerd door John Leech.

A Christmas Carol vertelt het verhaal van Ebenezer Scrooge, een bejaarde vrek die wordt bezocht door de geest van zijn voormalige zakenpartner Jacob Marley en de geesten van Christmas Past, Present en Yet to Come. Na hun bezoeken verandert Scrooge in een vriendelijkere, zachtaardigere man.

Over

Dickens schreef A Christmas Carol in een periode waarin de Britten oude kersttradities, waaronder kerstliederen, en nieuwere gebruiken zoals kaarten en kerstbomen aan het onderzoeken en opnieuw evalueren waren. Hij werd beïnvloed door de ervaringen van zijn eigen jeugd en door de kerstverhalen van andere auteurs, waaronder Washington Irving en Douglas Jerrold. Dickens had voorafgaand aan de novelle drie kerstverhalen en werd geïnspireerd na een bezoek aan de Field Lane Ragged School, een van de vele geschreven instellingen voor straatkinderen in Londen. De behandeling van de armen en het vermogen van een egoïstische man om zichzelf te verlossen door te transformeren in een meer sympathiek personage zijn de belangrijkste thema's van het verhaal. Er is discussie onder academici over de vraag of dit een volledig seculier verhaal is, of dat het een christelijke allegorie is.

Uitgegeven op 19 december, de eerste editie was op kerstavond uitverkocht; tegen het einde van 1844 waren er dertien edities uitgebracht. De meeste critici waren positief over de novelle. Het verhaal werd in januari 1844 illegaal gekopieerd; Dickens ondernam juridische stappen tegen de uitgevers, die failliet gingen, waardoor de kleine winst van Dickens uit de publicatie verder afnam. In de daaropvolgende jaren schreef hij nog vier andere kerstverhalen. In 1849 begon hij met openbare voorlezingen van het verhaal, dat zo succesvol bleek dat hij nog 127 uitvoeringen ondernam tot 1870, het jaar van zijn dood. A Christmas Carol is nooit uitverkocht geweest en is in verschillende talen vertaald; het verhaal is vele malen aangepast voor film, toneel, opera en andere media.

A Christmas Carol vatte de tijdsgeest van de vroege Victoriaanse heropleving van de kerstvakantie. Dickens erkende de invloed van de moderne westerse viering van Kerstmis en inspireerde later verschillende aspecten van Kerstmis, waaronder familiebijeenkomsten, seizoensgebonden eten en drinken, dansen, spelletjes en een feestelijke vrijgevigheid van geest.

Plot

Het boek is verdeeld in vijf hoofdstukken, die Dickens de titel “staves” heeft genoemd.

Stave een

A Christmas Carol begint op een sombere, koude kerstavond in Londen, zeven jaar na de dood van

Jacob Marley, de zakenpartner van Ebenezer Scrooge. Scrooge, een vrek op leeftijd, houdt niet van Kerstmis en weigert een uitnodiging voor een etentje van zijn neef Fred. Hij wijst twee mannen af die een donatie van hem vragen om de armen van voedsel en verwarming te voorzien en staat zijn overwerkte, onderbetaalde klerk, Bob Cratchit, alleen met tegenzin op eerste kerstdag betaald verlof toe om zich te conformeren aan de sociale gewoonte.

Die nacht krijgt Scrooge thuis bezoek van Marley's geest, die over de aarde dwaalt, verstrengeld met zware kettingen en geldkisten, gesmeed tijdens een leven van hebzucht en egoïsme. Marley vertelt Scrooge dat hij een enkele kans heeft om hetzelfde lot te vermijden: hij zal worden bezocht door drie geesten en moet luisteren, anders wordt hij vervloekt om zelf veel zwaardere kettingen te dragen.

Stave twee

De eerste geest, de Ghost of Christmas Past, neemt Scrooge mee naar kerstscènes uit Scrooge's jeugd en herinnert hem aan een tijd waarin hij onschuldiger was. De scènes onthullen Scrooge's eenzame jeugd op kostschool, zijn relatie met zijn geliefde zus Fan, die jong stierf tijdens de geboorte van Fred, en een kerstfeest georganiseerd door zijn eerste werkgever, meneer Fezziwig, die hem als een zoon behandelde. Scrooge's verwaarloosde verloofde Belle beëindigt hun relatie, omdat ze beseft dat hij nooit zoveel van haar zal houden als van geld. Ten slotte bezoeken ze een inmiddels getrouwde Belle met haar grote, gelukkige gezin op de kerstavond dat Marley stierf. Scrooge, van streek door Belle's beschrijving te horen van de man die hij is geworden, eist dat de geest hem uit het huis verwijdt.

Stave drie

De tweede geest, de Ghost of Christmas Present, neemt Scrooge mee naar een vrolijke markt waar mensen de ingrediënten voor het kerstdiner kopen en naar kerstvieringen in een mijnwerkershuisje en in een vuurtoren. Scrooge en de geest bezoeken ook Fred's kerstfeest. Een groot deel van deze notenbalk wordt ingenomen door het familiefeest van Bob Cratchit en stelt zijn jongste zoon, Tiny Tim, voor, een gelukkige jongen die ernstig ziek is. De geest informeert Scrooge dat Tiny Tim zal sterven tenzij de gang van zaken verandert. Voordat hij verdwijnt, laat de geest Scrooge twee afschuwelijke, uitgemergelde kinderen zien genaamd Ignorance and Want. Hij zegt tegen Scrooge dat hij vooral op de eerste moet letten en bespot Scrooge's bezorgdheid om hun welzijn.

Stave vier

De derde geest, de Ghost of Christmas Yet to Come, toont Scrooge een kerstdag in de toekomst. De stille geest onthult scènes met de dood van een man met een hekel aan wiens begrafenis alleen door lokale zakenlieden wordt bijgewoond op voorwaarde dat er voor de lunch wordt gezorgd. Zijn werkster, wasvrouw en de plaatselijke begrafenisondernemer stelen zijn bezittingen om aan een hek te verkopen. Wanneer hij de geest vraagt om een enkele persoon die emotie voelt over zijn dood te laten zien, krijgt hij alleen het genoegen van een arm stel dat zich verheugt dat zijn dood hen meer tijd geeft om hun financiën op orde te brengen. Wanneer Scrooge vraagt om tederheid die verband houdt met elke dood, laat de geest hem zien dat Bob Cratchit en zijn familie rouwen om de dood van Tiny Tim. De geest laat Scrooge dan een verwaarloosd graf zien, met een grafsteen met de naam van

Scrooge. Snikkend belooft Scrooge zijn manieren te veranderen.

Stave vijf

Scrooge ontwaakt op kerstochtend als een veranderd man. Hij doet een grote donatie aan het goede doel dat hij de vorige dag heeft afgewezen, stuurt anoniem een grote kalkoen naar het Cratchit-huis voor het kerstdiner en brengt de middag door op Fred's kerstfeest. De volgende dag geeft hij Cratchit een loonsverhoging en begint hij een vaderfiguur voor Tiny Tim te worden. Vanaf dat moment behandelt Scrooge iedereen met vriendelijkheid, vrijgevigheid en mededogen, de belichaming van de geest van Kerstmis.

Achtergrond

De schrijver Charles Dickens werd geboren in een middenklasse gezin dat in financiële moeilijkheden kwam als gevolg van de verkwistende aard van zijn vader John. In 1824 werd John opgenomen in de Marshalsea, een gevangenis voor schuldenaars in Southwark, Londen. Dickens, 12 jaar oud, werd gedwongen zijn verzameling boeken te verpanden, de school te verlaten en te gaan werken in een vuile en door ratten geteisterde schoenpoetsfabriek. De verandering in omstandigheden gaf hem wat zijn biograaf, Michael Slater, beschrijft als een “diepe persoonlijke en sociale verontwaardiging”, die zijn schrijven en kijk sterk beïnvloedde.

Tegen het einde van 1842 was Dickens een gevestigde auteur, die zes grote werken had geschreven, evenals verschillende korte verhalen, novellen en andere stukken. Op 31 december van dat jaar begon hij met het publiceren van zijn roman Martin Chuzzlewit als een maandelijkse serie; [2] de roman was zijn favoriete werk, maar de verkoop viel tegen en hij kreeg te maken met tijdelijke financiële problemen.

Het vieren van de kerstperiode was in het Victoriaanse tijdperk steeds populairder geworden. De kerstboom was in de 18e eeuw in Groot-Brittannië geïntroduceerd en het gebruik ervan werd gepopulariseerd door koningin Victoria en prins Albert. Hun praktijk werd in veel huizen in het hele land gekopieerd.[5] In het begin van de 19e eeuw was er een heropleving van de belangstelling voor kerstliederen, na een afname in populariteit in de afgelopen honderd jaar. De publicatie van Davies Gilberts werk uit 1823 *Some Ancient Christmas Carols, With the Tunes to Which They Were Formerly Sung in the West of England* en William Sandys' collectie *Christmas Carols, Ancient and Modern* uit 1833 leidde tot een groei van de populariteit van het formulier in Groot-Brittannië.]

Dickens had interesse in Kerstmis, en zijn eerste verhaal over dit onderwerp was “Christmas Festivities”, gepubliceerd in *Bell's Weekly Messenger* in 1835; het verhaal werd vervolgens gepubliceerd als “A Christmas Dinner” in *Sketches by Boz* (1836). “The Story of the Goblins Who Stole a Sexton”, een ander kerstverhaal, verscheen in de roman *The Pickwick Papers* uit 1836. In de aflevering vertelt een meneer Wardle het verhaal van Gabriel Grub, een eenzame en gemene koster, die een kerstbeking ondergaat nadat hij is bezocht door goblins die hem het verleden en de toekomst laten zien. Slater is van mening dat “de belangrijkste elementen van de Carol aanwezig zijn in het verhaal”, maar nog niet in een vaste vorm. Het verhaal wordt gevolgd door een passage over Kerstmis in Dickens' hoofdartikel *Master Humphrey's Clock*. [9] De professor Engelse literatuur Paul Davis schrijft dat hoewel het “Goblins” -verhaal een prototype lijkt te zijn van *A Christmas Carol*, alle eerdere geschriften van Dickens over Kerstmis het verhaal hebben beïnvloed.

Literaire invloeden

Dickens was niet de eerste auteur die de kerstperiode in de literatuur vierde. Onder eerdere auteurs die Dickens beïnvloedden, was Washington Irving, wiens werk uit 1819-1820 *The Sketch Book of Geoffrey Crayon, Gent.* omvatte vier essays over oude Engelse kersttradities die hij ervoer tijdens zijn verblijf in Aston Hall nabij Birmingham. De verhalen en essays trokken Dickens aan, en de twee auteurs deelden de overtuiging dat het organiseren van een nostalgische Engelse kerst zou kunnen helpen de sociale harmonie te herstellen die volgens hen verloren was gegaan in de moderne wereld.

Verschillende werken hebben mogelijk invloed gehad op het schrijven van *A Christmas Carol*, waaronder twee essays van Douglas Jerrold: een uit een uitgave van *Punch* uit 1841, "How Mr. Chokepear Keeps a Merry Christmas" en een uit 1843, "The Beauties of the Police".[14] Meer in het algemeen werd Dickens beïnvloed door sprookjes en kinderkamerverhalen, die hij nauw associeerde met Kerstmis, omdat hij ze zag als verhalen over bekering en transformatie.

Sociale invloeden

Dickens werd geraakt door het lot van arme kinderen in het midden van de 19e eeuw. Begin 1843 toerde hij door de tinmijnen in Cornwall, waar hij boos was toen hij kinderen zag werken in erbarmelijke omstandigheden. Het lijden dat hij daar zag, werd versterkt door een bezoek aan de *Field Lane Ragged School*, een van de vele Londense scholen die waren opgezet voor het onderwijs aan de half uitgehongerde, analfabete straatkinderen van de hoofdstad.[18]

In februari 1843 werd het tweede rapport van de *Children's Employment Commission* gepubliceerd. Het was een parlementair rapport waarin de effecten van de industriële revolutie op kinderen uit de arbeidersklasse werden blootgelegd. Geschokt door wat hij las, was Dickens van plan om namens *The Poor Man's Child* een goedkoop politiek pamflet uit te geven met de voorlopige titel *An Appeal to the People of England*, maar hij veranderde van gedachten en stelde de productie van het pamflet uit tot het einde van het jaar. 19] In maart schreef hij aan dr. Southwood Smith, een van de vier commissarissen die verantwoordelijk zijn voor het tweede rapport, over zijn gewijzigde plannen: "je zult zeker voelen dat een voorhamer is neergekomen met twintig keer zoveel kracht - twintigduizend keer zoveel kracht - Ik kon mijn best doen door mijn eerste idee uit te voeren".[20]

In een geldinzamelingstoespraak op 5 oktober 1843 in het *Manchester Athenaeum* drong Dickens er bij arbeiders en werkgevers op aan om samen te werken om onwetendheid te bestrijden met onderwijshervormingen, [21] en realiseerde zich in de dagen erna dat dit de meest effectieve manier was om het breedste deel van de bevolking te bereiken. met zijn sociale zorgen over armoede en onrecht was het schrijven van een diep gevoeld kerstverhaal in plaats van polemische pamfletten en essays.

Writing history

Halverwege 1843 begon Dickens financiële problemen te krijgen. De verkoop van *Martin Chuzzlewit* liep terug en zijn vrouw, Catherine, was zwanger van hun vijfde kind. De zaken verslechterden toen Chapman & Hall, zijn uitgevers, dreigden zijn maandelijks inkomen met £ 50 te verminderen als de

verkoop verder zou dalen. Hij begon A Christmas Carol in oktober 1843. Michael Slater, de biograaf van Dickens, beschrijft het boek als “op gloeiend heet vuur geschreven”; het was in zes weken voltooid en de laatste pagina's werden begin december geschreven. Hij bouwde veel van het werk in zijn hoofd tijdens het maken van nachtelijke wandelingen van 15 tot 20 mijl (24 tot 32 km) rond Londen. De schoonzus van Dickens schreef hoe hij “hilde en lachte en weer hilde, en zichzelf op de meest buitengewone manier opwond, qua compositie”. Slater zegt dat A Christmas Carol bedoeld was om het hart van de lezers te openen voor degenen die worstelen om te overleven op de onderste sporten van de economische ladder en om praktische welwillendheid aan te moedigen, maar ook om te waarschuwen voor het vreselijke gevaar voor de samenleving dat wordt veroorzaakt door het tolereren van wijdverbreide onwetendheid. en werkelijke behoefte onder de armen.[16]

George Cruikshank, de illustrator die eerder met Dickens had gewerkt aan Sketches by Boz (1836) en Oliver Twist (1838), stelde hem voor aan de karikaturist John Leech. Op 24 oktober nodigde Dickens Leech uit om aan A Christmas Carol te werken, en vier met de hand ingekleurde etsen en vier zwart-wit houtgravures van de kunstenaar vergezelden de tekst. Dickens 'handgeschreven manuscript van het verhaal bevat niet de zin in de voorlaatste alinea “... en aan Tiny Tim, die niet stierf”; dit is later toegevoegd, tijdens het drukproces.

Karakters

Het centrale personage van A Christmas Carol is Ebenezer Scrooge, een gierige Londense zakenman, die in het verhaal wordt beschreven als “een knijpende, wringende, grijpende, schrapende, grijpende, hebzuchtige oude zondaar!” Kelly schrijft dat Scrooge kan zijn beïnvloed door Dickens 'tegenstrijdige gevoelens voor zijn vader, van wie hij zowel hield als demoniseerde. Dit psychologische conflict kan verantwoordelijk zijn voor de twee radicaal verschillende Scrooges in het verhaal - de ene een koude, gierige en hebzuchtige semi-kluizenaar, de andere een welwillende, sociale man. De professor in de Engelse literatuur Robert Douglas-Fairhurst is van mening dat in het eerste deel van het boek over de eenzame en ongelukkige jeugd van de jonge Scrooge en zijn streven naar geld om armoede te vermijden “iets van een zelfparodie is op Dickens 'angsten over zichzelf”; de delen van het boek na de transformatie zijn hoe Dickens zichzelf optimistisch ziet.

Scrooge zou ook gebaseerd kunnen zijn op twee vrek: de excentrieke John Elwes, parlamentslid, of Jemmy Wood, de eigenaar van de Gloucester Old Bank en ook wel bekend als “The Gloucester Miser”. Volgens de socioloog Frank W. Elwell zijn Scrooge's opvattingen over de armen een weerspiegeling van die van de demograaf en politiek econoom Thomas Malthus, terwijl de vragen van de vrek “Zijn er geen gevangenen? ... En de werkhuizen van de Unie? . . De tredmolen en de armenwet zijn dan in volle kracht?” zijn een weerspiegeling van een sarcastische vraag van de filosoof Thomas Carlyle: “Zijn er geen loopbanden, galgen; zelfs ziekenhuizen, armzalige tarieven, New Poor-Law?”

Er zijn literaire voorlopers voor Scrooge in de eigen werken van Dickens. Peter Ackroyd, de biograaf van Dickens, ziet overeenkomsten tussen het personage en het oudere Martin Chuzzlewit-personage, hoewel de vrek “een fantastischer beeld” is dan de Chuzzlewit-patriarch; Ackroyd merkt op dat de transformatie van Chuzzlewit in een liefdadigheidsfiguur parallel loopt aan die van de vrek. Douglas-Fairhurst ziet dat het minder belangrijke personage Gabriel Grub uit The Pickwick Papers ook een invloed had bij het creëren van Scrooge. Het is mogelijk dat Scrooge's naam afkomstig was van een grafsteen die Dickens had gezien tijdens een bezoek aan Edinburgh. Het graf was voor Ebenezer Lennox Scroggie, wiens baan werd gegeven als maaltijdman - een korenhandelaar; Dickens las de inscriptie verkeerd als “gemene man”. Deze theorie is beschreven als “een waarschijnlijke Dickens-hoax” waarvoor “[n] niemand enig ondersteunend bewijs zou kunnen vinden”.

Toen Dickens jong was, woonde hij in de buurt van het pand van een handelaar met het bord "Goodge and Marney", dat mogelijk de naam heeft opgeleverd voor Scrooge's voormalige zakenpartner. Voor de geketende Marley putte Dickens uit zijn herinnering aan een bezoek aan de Western Penitentiary in Pittsburgh, Pennsylvania, in maart 1842, waar hij geketende gevangenen zag - en werd getroffen door het zien. Voor het personage Tiny Tim gebruikte Dickens zijn neef Henry, een gehandicapte jongen die vijf was toen A Christmas Carol werd geschreven. De twee figuren van Want en Onwetendheid, schuilend in de gewaden van de Geest van Christmas Present, werden geïnspireerd door de kinderen die Dickens had gezien tijdens zijn bezoek aan een haveloze school in East End in Londen.

Thematiek

De transformatie van Scrooge staat centraal in het verhaal. Davis beschouwt Scrooge als "een veelsoortige figuur die altijd bezig is met hervorming"; Kelly schrijft dat de transformatie wordt weerspiegeld in de beschrijving van Scrooge, die begint als een tweedimensionaal personage, maar vervolgens uitgroeit tot iemand die "bezit [es] een emotionele diepte [en] spijt van gemiste kansen". Sommige schrijvers, waaronder Grace Moore, de Dickens-geleerde, zijn van mening dat er een christelijk thema door A Christmas Carol loopt en dat de novelle moet worden gezien als een allegorie van het christelijke concept van verlossing. , Claire Tomalin, ziet de bekering van Scrooge als een drager van de christelijke boodschap dat "zelfs de ergste zondaars zich kunnen bekeren en een goed mens kunnen worden". De houding van Dickens ten opzichte van georganiseerde religie was complex; hij baseerde zijn overtuigingen en principes op het Nieuwe Testament. De bewering van Dickens dat Marley "geen darmen had" is een verwijzing naar de "ingewanden van mededogen" die worden genoemd in de eerste brief van John, de reden voor zijn eeuwige verdoemenis.

Andere schrijvers, waaronder Kelly, zijn van mening dat Dickens een "seculiere visie op deze heilige feestdag" naar voren bracht. De Dickens-geleerde John O. Jordan stelt dat A Christmas Carol laat zien wat Dickens in een brief aan zijn vriend John Forster noemde als zijn "Carol-filosofie, opgewekte opvattingen, scherpe anatomisering van humbug, heel goed humeur ... en een ader van gloeiende , hartelijke, gulle, vrolijke, stralende verwijzing in alles naar Home and Fireside". Vanuit een seculier standpunt suggereert de cultuurhistoricus Penne Restad dat Scrooge's verlossing "de conservatieve, individualistische en patriarchale aspecten" van Dickens' "Carol-filosofie" van naastenliefde en altruïsme onderstreept.

Dickens schreef A Christmas Carol als reactie op de Britse sociale houding ten opzichte van armoede, met name kinderarmoede, en hij wilde de novelle gebruiken als middel om zijn argumenten ertegen naar voren te brengen. Het verhaal toont Scrooge als een paradigma voor eigenbelang, en de mogelijke gevolgen van het negeren van de armen, vooral kinderen in armoede - gepersonifieerd door de allegorische figuren van gebrek en onwetendheid. De twee figuren zijn gemaakt om sympathie bij de lezers op te wekken - net als Tiny Tim. Douglas-Fairhurst merkt op dat het gebruik van dergelijke cijfers Dickens in staat stelde zijn boodschap over de behoefte aan liefdadigheid te presenteren, zonder zijn grotendeels middenklasse lezerspubliek te vervreemden.

Publicaties

Als resultaat van de meningsverschillen met Chapman en Hall over de commerciële mislukkingen van

Martin Chuzzlewit, regelde Dickens dat hij zelf voor de publicatie zou betalen, in ruil voor een percentage van de winst. De productie van A Christmas Carol verliep niet zonder problemen. De eerste druk bevatte saaie olijfgleurige schutbladen die volgens Dickens onaanvaardbaar waren, en de uitgever Chapman en Hall vervingen ze snel door gele schutbladen, maar eenmaal vervangen botsten die met de titelpagina, die vervolgens werd vernieuwd. Het eindproduct was gebonden in rood linnen met goudgerande pagina's, slechts twee dagen voor de publicatiedatum van 19 december 1843 voltooid. Na publicatie zorgde Dickens ervoor dat het manuscript in rood Marokko-leer werd gebonden en als geschenk aan zijn advocaat, Thomas Mitton, werd aangeboden.

Geprijsd op vijf shilling (gelijk aan £ 26 in ponden van 2023), was de eerste oplage van 6.000 exemplaren op kerstavond uitverkocht. Chapman en Hall brachten voor het nieuwe jaar de tweede en derde editie uit, en het boek bleef tot ver in 1844 verkopen. Tegen het einde van 1844 waren er nog elf edities uitgebracht. Sinds de eerste publicatie is het boek uitgegeven in talloze gebonden en paperback-edities, vertaald in verschillende talen en is het nooit uitverkocht geweest. Het was het meest populaire boek van Dickens in de Verenigde Staten en er werden meer dan twee miljoen exemplaren van verkocht in de honderd jaar na de eerste publicatie daar.

De hoge productiekosten waarop Dickens aandrong, leidden tot lagere winsten, en de eerste editie bracht hem slechts £ 230 op (gelijk aan £ 24.000 in pond 2023) [68] in plaats van £ 1.000 (gelijk aan £ 104.000 in pond 2023) [68] verwachtte hij.[73] Een jaar later bedroeg de winst slechts £ 744, en Dickens was diep teleurgesteld.

Ontvangst

Volgens Douglas-Fairhurst waren eigentijdse recensies van A Christmas Carol “bijna gelijkmatig vriendelijk”. The Illustrated London News beschreef hoe de “indrukwekkende welsprekendheid ... zijn ongeveinsde lichtheid van hart - zijn speelse en sprankelende humor ... zijn zachte geest van menselijkheid” de lezer allemaal in een goed humeur bracht met onszelf, met elkaar, met het seizoen en met de auteur“. De criticus van The Athenaeum, het literaire tijdschrift, beschouwde het als een “verhaal om de lezer aan het lachen en huilen te maken - om zijn handen te openen en zijn hart te openen voor liefdadigheid, zelfs voor de liefdeloze ... een sierlijke schotel om een koning voor te zetten.”[77] William Makepeace Thackeray, die in Fraser's Magazine schreef, beschreef het boek als “een nationaal voordeel en voor elke man of vrouw die het leest, een persoonlijke vriendelijkheid. De laatste twee mensen die ik erover hoorde spreken waren vrouwen; ander, of de auteur, en beiden zeiden bij wijze van kritiek: 'God zegene hem!'”[74]

De dichter Thomas Hood schreef in zijn eigen dagboek: “Als Kerstmis, met zijn oude en gastvrije gewoonten, zijn sociale en liefdadige gebruiken, ooit in verval zou raken, dan is dit het boek dat ze een nieuw leven zou geven.” 78] De recensent van Tait's Edinburgh Magazine - Theodore Martin, die gewoonlijk kritisch was over het werk van Dickens - sprak lovend over A Christmas Carol en merkte op dat het “een nobel boek was, fijn gevoeld en berekend om veel sociaal goed te werken”. 79] Na de dood van Dickens betreurde Margaret Oliphant de kalkoen- en pruimenpudding-aspecten van het boek, maar gaf toe dat het in de dagen van de eerste publicatie werd beschouwd als “een nieuw evangelie”, en merkte op dat het boek uniek was omdat het ervoor zorgde dat mensen zich beter gingen gedragen. [75] De religieuze pers negeerde het verhaal over het algemeen, maar in januari 1884 dacht Christian Remembrancer dat het oude en afgezaagde onderwerp van het verhaal op een originele manier was behandeld en prees hij het gevoel voor humor en pathos van de auteur. De schrijver en sociaal denker John Ruskin vertelde een vriend dat hij dacht dat Dickens de religie van Kerstmis had overgenomen en zich had voorgesteld als 'maretak en pudding - noch opstanding uit de dood, noch opkomst van nieuwe sterren, noch onderwijs van wijze mannen, noch herders’.[81]

Er waren critici van het boek. The New Monthly Magazine prees het verhaal, maar dacht dat de fysieke excessen van het boek - de vergulde randen en de dure binding - de prijs hoog hielden, waardoor het niet beschikbaar was voor de armen. In de recensie werd aanbevolen het verhaal op goedkoop papier te drukken en dienovereenkomstig te prijzen. Een naamloze schrijver van The Westminster Review bespote Dickens 'kennis van economie en vroeg: "Wie ging er zonder kalkoen en punch zodat Bob Cratchit ze zou krijgen - want tenzij er kalkoenen en punch in overschot waren, moet iemand zonder".

Na kritiek op de VS in American Notes en Martin Chuzzlewit waren Amerikaanse lezers aanvankelijk minder enthousiast, maar tegen het einde van de Amerikaanse Burgeroorlog waren er exemplaren van het boek in grote oplage. In 1863 publiceerde The New York Times een enthousiaste recensie, waarin werd opgemerkt dat de auteur de "oude kerst ... van vervlogen eeuwen en afgelegen landhuizen naar de huiskamers van de armen van vandaag bracht".

Nasleep

In januari 1844 publiceerde Parley's Illuminated Library een niet-geautoriseerde versie van het verhaal in verkorte vorm, die ze voor twee pence verkochten. Dickens schreef aan zijn advocaat: 'Ik twijfel er niet aan dat als deze Vagabonds kunnen worden gestopt, ze dat wel moeten doen. ... Laten we hierin de voorhamer zijn, of ik zal worden belaagd door honderden van dezelfde bemanning als ik naar buiten kom met een lang verhaal.' [87]

Twee dagen na de release van de Parley-versie klaagde Dickens aan wegens inbreuk op het auteursrecht en won. De uitgevers verklaarden zichzelf failliet en Dickens moest £ 700 aan kosten betalen. De kleine winsten die Dickens verdiende met A Christmas Carol zetten zijn relatie met zijn uitgevers verder onder druk, en hij brak met hen ten gunste van Bradbury en Evans, die zijn werken tot dan toe hadden gedrukt.

Dickens keerde tijdens zijn leven verschillende keren terug naar het verhaal om de frasering en interpunctie te wijzigen. Hij profiteerde van het succes van het boek door andere kerstverhalen te publiceren: The Chimes (1844), The Cricket on the Hearth (1845), The Battle of Life (1846) en The Haunted Man and the Ghost's Bargain (1848); dit waren seculiere bekeringsverhalen die de progressieve maatschappelijke veranderingen van het voorgaande jaar erkenden en de sociale problemen benadrukten die nog moesten worden aangepakt. Terwijl het publiek de latere boeken gretig kocht, waren de recensenten zeer kritisch over de verhalen.

Optredens en aanpassingen

In 1849 was Dickens verloofd met David Copperfield en had hij noch de tijd noch de neiging om nog een kerstboek te produceren. Hij besloot dat openbare lezingen de beste manier waren om zijn publiek te bereiken met zijn "Carol-filosofie". Tijdens Kerstmis 1853 hield Dickens een lezing in het stadhuis van Birmingham voor het Industrial and Literary Institute; het optreden was een groot succes. Daarna las hij het verhaal 127 keer voor in een verkorte versie, tot 1870 (het jaar van zijn dood), ook bij zijn afscheidsoptreden.

5:00

Eerste verfilming, Scrooge, of, Marley's Ghost, 1901

In de jaren na de publicatie van het boek werden reacties op het verhaal gepubliceerd door WM Swepstone (Christmas Shadows, 1850), Horatio Alger (Job Warner's Christmas, 1863), Louisa May Alcott (A Christmas Dream, and How It Came True, 1882), en anderen die Scrooge's leven volgden als een hervormd man - of sommigen die dachten dat Dickens het bij het verkeerde eind had en gecorrigeerd moesten worden.

De novelle werd vrijwel onmiddellijk aangepast voor het toneel. Drie producties gingen van start op 5 februari 1844, een van Edward Stirling werd goedgekeurd door Dickens en duurde meer dan 40 nachten. Tegen het einde van februari 1844 speelden acht rivaliserende theaterproducties van A Christmas Carol in Londen. Het verhaal is meer aangepast voor film en televisie dan enig ander werk van Dickens. In 1901 werd het geproduceerd als Scrooge, of, Marley's Ghost, een stille Britse zwart-witfilm; het was een van de eerste bekende bewerkingen van een Dickens-werk op film, maar het is nu grotendeels verloren gegaan. Het verhaal werd in 1923 aangepast voor de BBC-radio. Het verhaal is aangepast aan andere media, waaronder opera, ballet, animatie, musicals en een BBC-mimeproductie met Marcel Marceau in de hoofdrol.

Davis is van mening dat de aanpassingen beter onthouden zijn dan het origineel. Sommige scènes van Dickens - zoals een bezoek aan de mijnwerkers en vuurtorenwachters - zijn door velen vergeten, terwijl andere gebeurtenissen die vaak zijn toegevoegd - zoals Scrooge die de Cratchits op eerste kerstdag bezoekt - nu door velen worden beschouwd als onderdeel van het originele verhaal. Dienovereenkomstig maakt Davis onderscheid tussen de originele tekst en de "herinnerde versie".
Nalatenschap

Scrooge duwde een grote kaarsdemper over de eerste geest

Scrooge dooft de eerste geest

De uitdrukking "Merry Christmas" bestond al vele jaren - het vroegst bekende schriftelijke gebruik was in een brief in 1534 - maar Dickens' gebruik van de uitdrukking in A Christmas Carol maakte het populair onder het Victoriaanse publiek. De uitroep "Bah! Humbug!" populair gebruik in de Engelse taal ingevoerd als een weerwoord op alles wat sentimenteel of overdreven feestelijk is; de naam "Scrooge" werd gebruikt als een aanduiding voor een vrek en werd als zodanig in 1982 toegevoegd aan de Oxford English Dictionary.

In het begin van de 19e eeuw werd de viering van Kerstmis in Groot-Brittannië geassocieerd met het platteland en boerenfeesten, losgekoppeld van de toenemende verstedelijking en industrialisatie. Davis is van mening dat Dickens in A Christmas Carol aantoonde dat Kerstmis ondanks de toenemende modernisering in dorpen en steden gevierd kon worden. De moderne viering van Kerstmis in Engelssprekende landen is grotendeels het resultaat van een heropleving van de feestdag in het Victoriaanse tijdperk. De Oxford-beweging van de jaren 1830 en 1840 had geleid tot een heropleving van de traditionele rituelen en religieuze vieringen in verband met Christmastide en met A Christmas Carol vatte Dickens de tijdsgeest vast terwijl hij nadacht en zijn visie op Kerstmis versterkte.

Dickens pleitte voor een humanitaire focus van de feestdag, die verschillende aspecten van Kerstmis beïnvloedde die nog steeds worden gevierd in de westerse cultuur, zoals familiebijeenkomsten, seizoensgebonden eten en drinken, dansen, spelletjes en een feestelijke vrijgevigheid van geest. n 14] De historicus Ronald Hutton schrijft dat Dickens "aanbidding en feesten met elkaar in verband bracht, binnen een context van sociale verzoening".

De romanschrijver William Dean Howells, die verschillende kerstverhalen van Dickens analyseerde, waaronder A Christmas Carol, was van mening dat tegen 1891 het 'pathos vals en gespannen lijkt; grappig'. De schrijver James Joyce was van mening dat Dickens een kinderachtige benadering had met A Christmas Carol, waardoor er een kloof ontstond tussen het naïeve optimisme van het verhaal

en de realiteit van het leven in die tijd.

Een paar van de vele edities van A Christmas Carol

Ruth Glancy, de professor Engelse literatuur, stelt dat de grootste impact van A Christmas Carol de invloed was die werd gevoeld door individuele lezers. In het begin van 1844 schreef The Gentleman's Magazine de opkomst van giften aan goede doelen in Groot-Brittannië toe aan de novelle van Dickens; in 1874 zwoer Robert Louis Stevenson, na het lezen van de kerstboeken van Dickens, genereus te zullen geven aan mensen in nood, en Thomas Carlyle zei een genereuze gastvrijheid door twee kerstdiners te organiseren na het lezen van het boek. In 1867 was een Amerikaanse zakenman zo ontroerd door het bijwonen van een lezing dat hij zijn fabriek op eerste kerstdag sloot en elke werknemer een kalkoen stuurde, [75] terwijl in de vroege jaren van de 20e eeuw Maud van Wales - de koningin van Noorwegen - geschenken stuurde aan de kreupele kinderen van Londen ondertekend "Met Tiny Tim's Love". Over de novelle schreef de auteur GK Chesterton: "De schoonheid en zegen van het verhaal ... liggen in de grote oven van echt geluk dat door Scrooge en alles om hem heen gloeit. ... Of de kerstvisioenen Scrooge wel of niet zouden bekeren , ze bekeren ons." [117]

Davis analyseert de veranderingen die in de loop van de tijd in aanpassingen zijn aangebracht en ziet veranderingen in de focus van het verhaal en de personages om het gangbare denken van die periode te weerspiegelen. Hoewel het Victoriaanse publiek van Dickens het verhaal als een spirituele maar seculiere gelijkenis zou hebben beschouwd, werd het in het begin van de 20e eeuw een kinderverhaal, voorgelezen door ouders die zich herinnerden dat hun ouders het lazen toen ze jonger waren. In de aanloop naar en tijdens de Grote Depressie suggereert Davis dat hoewel sommigen het verhaal zagen als een "aanklacht tegen het kapitalisme, ... de meesten het lazen als een manier om te ontsnappen aan de onderdrukkende economische realiteit". De filmversies van de jaren dertig waren verschillend in het VK en de VS. In Britse films werd het verhaal traditioneel verteld, terwijl in de VS gemaakte werken Cratchit in een meer centrale rol lieten zien, ontsnappend aan de depressie veroorzaakt door Europese bankiers en vierend wat Davis "de kerst van de gewone man" noemt. In de jaren zestig werd Scrooge soms afgeschilderd als een Freudiaanse figuur die worstelde met zijn verleden. In de jaren tachtig bevond hij zich opnieuw in een wereld van depressie en economische onzekerheid.

See also

Literature portal
icon Novels portal

List of Christmas-themed literature
Dickens Christmas fair
The Man Who Invented Christmas

Notes

These were Sketches by Boz (1836); The Pickwick Papers (1836); Nicholas Nickleby (1837); Oliver Twist (1838); The Old Curiosity Shop (1841); and Barnaby Rudge (1841).[2]

Serialisation was in 20 parts, which concluded on 30 June 1844.[3]

The addition of the line has proved contentious to some.[29] One writer in The Dickensian – the

journal of the Dickens Fellowship wrote in 1933 that “the fate of Tiny Tim should be a matter of dignified reticence ... Dickens was carried away by exuberance, and momentarily forgot good taste”.^[29]

Carlyle's original question was written in his 1840 work *Chartism*.^[38]

Grub's name came from a 19th-century Dutch miser, Gabriel de Graaf, a morose gravedigger.^[41]

Scroogie was unlike Scrooge in nature, and was described as “a well-known hedonist who loved wine, women, and parties ... a dandy and terrible philanderer who had several sexual liaisons which made him the talk of the town ... a jovial and kindly man”.^[43]

Henry was also used as the basis for Paul Dombey Jr in *Dombey and Son*.^[47]

Others who have examined the Christian theme include Geoffrey Rowell,^[24] Claire Tomalin^[52] and Martin Sable.^[53]

The author G. K. Chesterton wrote of Dickens's religious views that “the tone of Dickens towards religion, though like that of most of his contemporaries, philosophically disturbed and rather historically ignorant, had an element that was very characteristic of himself. He had all the prejudices of his time. He had, for instance, that dislike of defined dogmas, which really means a preference for unexamined dogmas.”^[55] Dickens stated that “I have always striven in my writings to express the veneration for the life and lessons of our Saviour.”^[56]

The full verse of I John 3:17 is “But whoso hath this world's good, and seeth his brother have need, and shutteth up his bowels of compassion from him, how dwelleth the love of God in him?”^[57]

In 1875 Mitton sold the manuscript to the bookseller Francis Harvey – reportedly for £50 (equal to £5,000 in 2023 pounds) –^[68] who sold it to the autograph collector, Henry George Churchill, in 1882; in turn Churchill sold the manuscript to Bennett, a Birmingham bookseller. Bennett sold it for £200 to Robson and Kerslake of London, which sold it to Dickens collector Stuart M. Samuel for £300. It was purchased by J. Pierpont Morgan for an undisclosed sum and is now held by the Morgan Library & Museum, New York.^[69]

Dickens's biographer, Claire Tomalin, puts the first edition profits at £137, and those by the end of 1844 at £726.^[52]

The Parley version was titled *A Christmas Ghost Story* reoriginated from the original by Charles Dickens Esquire and analytically condensed for this work.^[86]

One example of this was the introduction of turkey as the main meat of the Christmas meal. In Britain the tradition had been to eat roast goose, but a change to turkey followed the publication of the book. By 1868 Mrs Beeton, in her *Book of Household Management*, advised her readers that “A Christmas dinner, with the middle-class of this empire, would scarcely be a Christmas dinner without its turkey.”^[103]

Uitgaves

Engels

A Christmas Carol. In Prose. Being a Ghost Story of Christmas eerste druk, London, Chapman & Hall (19-12-1843) and geïllustreerd door John Leech.

Nederlands

Kerstgeschenk van Charles Dickens: eene geestverschijning Amsterdam, Stemler, 1844

Referenties

Ackroyd 1990, pp. 67–68; Slater 2011.
Diedrick 1987, p. 80.
Ackroyd 1990, p. 392.
Callow 2009, p. 27.
Lalumia 2001; Sutherland, British Library.
Rowell 1993; Studwell & Jones 1998, pp. 8, 10; Callow 2009, p. 128.
Callow 2009, p. 30.
Kelly 2003, pp. 19–20; Slater 2003, p. xvi.
Slater 2003, p. xvi.
Davis 1990a, p. 25.
Kelly 2003, p. 12.
Kelly 2003, p. 20.
Restad 1996, p. 137.
Douglas-Fairhurst 2006, p. viii; Ledger 2007, p. 117.
Douglas-Fairhurst 2006, p. xxiv.
Slater 2011.
Childs & Tredell 2006, p. 92.
Lee, British Library.
Callow 2009, p. 38.
Ledger 2007, p. 119.
Kelly 2003, p. 15; Sutherland, British Library.
Kelly 2003, p. 15; Douglas-Fairhurst 2006, p. xvi.
Douglas-Fairhurst 2006, p. xvi; Callow 2009, p. 38.
Rowell 1993.
Douglas-Fairhurst 2006, p. xix; Slater 2011.
Tomalin 2011, pp. 148–149.
Davis 1990a, p. 7.
Douglas-Fairhurst 2006, p. xix; Tomalin 2011, p. 148.
Davis 1990a, p. 133.
DeVito 2014, 522.
Dickens 1843, p. 3.
Kelly 2003, p. 14.
Douglas-Fairhurst 2006, p. xix.
Gordon & McConnell 2008; DeVito 2014, 424.
Jordan 2015, Chapter 5; Sillence 2015, p. 40.
Elwell 2001; DeVito 2014, 645.
Douglas-Fairhurst 2006, p. xiii.
Carlyle 1840, p. 32.
Ackroyd 1990, p. 409.
Douglas-Fairhurst 2006, p. xviii; Alleyne 2007.
Alleyne 2007.
DeVito 2014, 392.
DeVito 2014, 412.
Pelling 2014.
DeVito 2014, 548.
Ackroyd 1990, pp. 519–520.

Ackroyd 1990, p. 519.
Kelly 2003, p. 25; Garry & El Shamy 2005, p. 132.
Davis 1990b, p. 111.
Kelly 2003, pp. 25–26.
Moore 2011, p. 57.
Tomalin 2011, p. 150.
Sable 1986, p. 67.
Tomalin 2011, pp. 149–150.
Chesterton 1989, p. 163.
Hammond 1871, p. 308.
Douglas-Fairhurst 2006, p. 421.
Jordan 2001, p. 121.
Restad 1996, p. 139.
Douglas-Fairhurst 2006, p. xvi; Sutherland, British Library.
Moore 2011, p. 18.
Jaffe 1994, p. 262.
Douglas-Fairhurst 2006, p. xvi.
Kelly 2003, p. 17.
Douglas-Fairhurst 2006, p. xxxi; Varese 2009.
Douglas-Fairhurst 2006, p. xix; Varese 2009; Sutherland, British Library.
Provenance, The Morgan Library & Museum.
UK CPI inflation.
Douglas-Fairhurst 2006, p. xxx; Provenance, The Morgan Library & Museum.
Douglas-Fairhurst 2006, pp. xix–xx; Standiford 2008, p. 132.
Jackson 1999, p. 6.
Douglas-Fairhurst 2006, p. viii; A Christmas Carol, WorldCat.
Kelly 2003, p. 17; Douglas-Fairhurst 2006, pp. xx, xvii.
Thackeray 1844, p. 169.
Douglas-Fairhurst 2006, p. xx.
Literature, The Illustrated London News.
Chorley 1843, p. 1127.
Hood 1844, p. 68.
Martin 1844, p. 129.
Welch 2015, p. 169; Notice of Books, The Christian Remembrancer, p. 119.
Davis 1990a, p. 59.
Christmas Carol, New Monthly Magazine.
Senior 1844, p. 186.
Restad 1996, p. 136.
Charles Dickens, New York Times.
Kelly 2003, p. 18.
Kelly 2003, pp. 18–19.
Ackroyd 1990, p. 416; Tomalin 2011, p. 150.
Douglas-Fairhurst 2006, pp. xxi–xxiii.
Douglas-Fairhurst 2006, p. xxvii.
Douglas-Fairhurst 2006, p. xxviii.
Slater 2009, p. 353.
Dickens Visits Birmingham, Birmingham Conservation Trust.
Billen 2005, pp. 8–10; Douglas-Fairhurst 2006, p. xxviii; Ledger 2007, p. 119.
Douglas-Fairhurst 2006, p. xxi.
Standiford 2008, p. 168.
Sutherland, British Library.

Scrooge, or, Marley's Ghost, BFI Screenonline.
A Christmas Carol, BBC Genome.
Douglas-Fairhurst 2006, p. viii.
Davis 1990a, pp. 3–4.
Cochrane 1996, p. 126; Martin 2011.
Standiford 2008, p. 183.
Scrooge, n. OED.
Davis 1990a, p. 13.
Rowell 1993; Hutton 1996, p. 113; Kelly 2003, p. 9.
Forbes 2008, p. 62.
Kelly 2003, pp. 9, 12.
Hutton 1996, p. 113.
Howells 1910, pp. 276–277.
Davis 1990a, p. 98.
Glancy 1985, p. xii.
Harrison 2008, p. 28.
Deacy 2016, p. 44.
Slater 2003, p. xx.
Glancy 1985, p. xiii.
Chesterton 1989, p. 137.
Davis 1990a, pp. 13–14.

Davis 1990a, p. 14.

Sources

Books

Ackroyd, Peter (1990). *Dickens*. London: Sinclair-Stevenson. ISBN 978-1-85619-000-8.
Billen, Andrew (2005). *Charles Dickens: The Man Who Invented Christmas*. London: Short Books. ISBN 978-1-904977-18-6.
Callow, Simon (2009). *Dickens' Christmas: A Victorian Celebration*. London: Frances Lincoln. ISBN 978-0-7112-3031-6.
Carlyle, Thomas (1840). *Chartism*. London: J. Fraser. OCLC 247585901.
Chesterton, G. K. (1989). *The Collected Works of G.K. Chesterton: Chesterton on Dickens*. San Francisco, CA: Ignatius Press. ISBN 978-0-89870-258-3.
Childs, Peter; Tredell, Nicolas (2006). *Charles Dickens*. Basingstoke, Hampshire: Palgrave Macmillan. ISBN 978-1-4039-1919-9.
Cochrane, Robertson (1996). *Wordplay: origins, meanings, and usage of the English language*. Toronto: University of Toronto Press. ISBN 978-0-8020-7752-3.
Davis, Paul (1990a). *The Lives and Times of Ebenezer Scrooge*. New Haven, CT: Yale University Press. ISBN 978-0-300-04664-9.
Deacy, Christopher (2016). *Christmas as Religion: Rethinking Santa, the Secular, and the Sacred*. Oxford: Oxford University Press. ISBN 978-0-19-106955-0.

- DeVito, Carlo (2014). *Inventing Scrooge* (Kindle ed.). Kennebunkport, ME: Cider Mill Press. ISBN 978-1-60433-555-2.
- Dickens, Charles (1843). *A Christmas Carol*. London: Chapman and Hall. OCLC 181675592.
- Diedrick, James (1987). "Charles Dickens". In Thesing, William (ed.). *Dictionary of Literary Biography: Victorian Prose Writers before 1867*. Farmington Hills, MI: Gale. ISBN 978-0-8103-1733-8.
- Douglas-Fairhurst, Robert (2006). "Introduction". In Dickens, Charles (ed.). *A Christmas Carol and other Christmas Books*. Oxford: Oxford University Press. pp. vii–xxix. ISBN 978-0-19-920474-8.
- Forbes, Bruce David (2008). *Christmas: A Candid History*. Oakland, CA: University of California Press. p. 62. ISBN 978-0-520-25802-0.
- Garry, Jane; El Shamy, Hasan (2005). *Archetypes and Motifs in Folklore and Literature*. Armonk, NY: M.E. Sharpe. ISBN 978-0-7656-2953-1.
- Glancy, Ruth F. (1985). *Dickens' Christmas Books, Christmas Stories, and Other Short Fiction*. Michigan: Garland. ISBN 978-0-8240-8988-7.
- Hammond, R. A. (1871). *The Life and Writings of Charles Dickens: A Memorial Volume*. Toronto: Maclear & Company.
- Harrison, Mary-Catherine (2008). *Sentimental Realism: Poverty and the Ethics of Empathy, 1832–1867* (Thesis). Ann Arbor, MI. ISBN 978-0-549-51095-6.
- Howells, William Dean (1910). *My literary passions, criticism and fiction*. New York and London: Harper & Brother. p. 2986994. ISBN 978-1-77667-633-0.
- Hutton, Ronald (1996). *Stations of the Sun: The Ritual Year in England*. Oxford: Oxford University Press. ISBN 978-0-19-285448-3.
- Jordan, Christine (2015). *Secret Gloucester*. Stroud, Glos: Amberley Publishing. ISBN 978-1-4456-4689-3.
- Jordan, John O. (2001). *The Cambridge Companion to Charles Dickens*. Cambridge: Cambridge University Press. ISBN 978-0-521-66964-1.
- Kelly, Richard Michael (2003). "Introduction". In Dickens, Charles (ed.). *A Christmas Carol*. Ontario: Broadway Press. pp. 9–30. ISBN 978-1-55111-476-7.
- Ledger, Sally (2007). *Dickens and the Popular Radical Imagination*. Cambridge: Cambridge University Press. ISBN 978-0-521-84577-9.
- Moore, Grace (2011). *Charles Dickens' A Christmas Carol*. St Kilda, VIC: Insight Publications. ISBN 978-1-921411-91-5.
- Restad, Penne L. (1996). *Christmas in America: a History*. Oxford: Oxford University Press. ISBN 978-0-19-510980-1.
- Sillence, Rebecca (2015). *Gloucester History Tour*. Stroud, Glos: Amberley Publishing. ISBN 978-1-4456-4859-0.
- Slater, Michael (2003). "Introduction". In Dickens, Charles (ed.). *A Christmas Carol and other Christmas Writings*. London: Penguin Books. pp. xi–xxviii. ISBN 978-0-14-043905-2.
- Slater, Michael (2009). *Charles Dickens*. New Haven, CT and London: Yale University Press. ISBN 978-0-300-16552-4.
- Standiford, Les (2008). *The Man Who Invented Christmas: How Charles Dickens's A Christmas Carol Rescued His Career and Revived Our Holiday Spirits*. New York: Crown. ISBN 978-0-307-40578-4.
- Studwell, William Emmett; Jones, Dorothy E. (1998). *Publishing Glad Tidings: Essays on Christmas Music*. Binghamton, NY: The Haworth Press. ISBN 978-0-7890-0398-0.
- Tomalin, Claire (2011). *Charles Dickens: A Life*. London: Penguin Books. ISBN 978-0-670-91767-9.

Welch, Bob (2015). 52 Little Lessons from a Christmas Carol. Nashville, TN: Thomas Nelson. ISBN 978-1-4002-0675-9.

Online resources

"A Christmas Carol". The Radio Times (12): 23. 14 December 1923.
"A Christmas Carol". WorldCat. Retrieved 11 January 2017.
Davidson, Ewan. "Scrooge, or, Marley's Ghost (1901)". Screenonline. British Film Institute. Retrieved 10 January 2017.
Elwell, Frank W. (2 November 2001). "Reclaiming Malthus". Rogers State University. Archived from the original on 24 March 2017.
Lalumia, Christine (12 December 2001). "Scrooge and Albert". History Today.
Lee, Imogen. "Ragged Schools". British Library. Retrieved 8 January 2017.
Martin, Katherine Connor (19 December 2011). "merry, adj". Oxford English Dictionary. (subscription required)
"Provenance". The Morgan Library & Museum. 20 November 2013.
Rowell, Geoffrey (12 December 1993). "Dickens and the Construction of Christmas". History Today.
"Scrooge, n". Oxford English Dictionary. Retrieved 16 January 2017. (subscription required)
Sutherland, John (15 May 2014). "The Origins of A Christmas Carol". British Library.
Varese, Jon Michael (22 December 2009). "Why A Christmas Carol was a flop for Dickens". The Guardian.
UK CPI inflation numbers based on data available from Gregory Clark (2016).
"The Annual RPI and Average Earnings for Britain, 1209 to Present (New Series)". MeasuringWorth. Retrieved 16 November 2016.
"Dickens Visits Birmingham". Birmingham Conservation Trust. 19 December 2012.

Newspapers, journals and magazines

Alleyne, Richard (24 December 2007). "Real Scrooge 'was Dutch gravedigger'". The Daily Telegraph. Archived from the original on 10 January 2022.
"Charles Dickens; Works of Charles Dickens. Household Edition". The New York Times. 19 December 1863.
Chorley, H. F. (23 December 1843). "A Christmas Carol". The Athenaeum (843): 1127–1128.
"Christmas Carol". The New Monthly Magazine. 70 (277): 148–149. January 1844.
Davis, Paul (Winter 1990b). "Literary History: Retelling A Christmas Carol: Text and Culture-Text". The American Scholar. 59 (1): 109–15. JSTOR 41211762.
Gordon, Alexander; McConnell, Anita (2008). "Elwes [formerly Meggott], John". Oxford Dictionary of National Biography (online ed.). Oxford University Press. doi:10.1093/ref:odnb/8776. (Subscription or UK public library membership required.)
Hood, Thomas (January 1844). "A Christmas Carol". Hood's Magazine. 1 (1):

68–75.

Jackson, Crispin (December 1999). "Charles Dickens, Christmas Books and Stories". *The Book and Magazine Collector* (189).

Jaffe, Audrey (March 1994). "Spectacular Sympathy: Visuality and Ideology in Dickens's *A Christmas Carol*". *PMLA*. 109 (2): 254–265. doi:10.2307/463120. JSTOR 463120. S2CID 163598705.

"Literature". *The Illustrated London News*. No. 86. 23 December 1843.

Martin, Theodore (February 1844). "Bon Gaultier and his Friends". *Tait's Edinburgh Magazine*. 11 (2): 119–131.

"Notice of Books". *The Christian Remembrancer*. 7 (37): 113–121. January 1844.

Pelling, Rowan (7 February 2014). "Mr Punch is still knocking them dead after 350 years". *The Daily Telegraph*. Archived from the original on 11 January 2022. Retrieved 16 June 2017.

Sable, Martin H. (Autumn 1986). "The Day of Atonement in Charles Dickens' '*A Christmas Carol*'". *Tradition: A Journal of Orthodox Jewish Thought*. 22 (3): 66–76. JSTOR 23260495.

Senior, Nassau William (June 1844). "Spirit of the Age". *The Westminster Review*. 41 (81): 176–192.

Slater, Michael (2011). "Dickens, Charles John Huffam". *Oxford Dictionary of National Biography* (online ed.). Oxford University Press. doi:10.1093/ref:odnb/7599.

Thackeray, William Makepeace (February 1844). "A Box of Novels". *Fraser's Magazine*. 29 (170): 153–169.

Bronnen

wikipedia

From:

<https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/> - **Sasteren-Wiki**

Permanent link:

https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/sasteren/auteurs/charles_dickens/achristmascarol

Last update: **2025/07/31 17:56**

